

Entrevista a Miquel Planas, l'amo de 'Los Tigres'

Fer-se ric fent bestieses

Els de la Barcelona trista el definirien com un ximple que s'ha fet ric fent bestieses. Però era un 'rolling stone' i, de ximple, no en tenia ni un pèl. Les seves idees comercials van sotragar, sense cap dubte, la Barcelona dels setanta.

El seu negoci va revolucionar el comerç de la Barcelona dels anys setanta. En una Barcelona grisa la seva tècnica, ara en dirien *marketing*, de fer sortir la botiga al carrer va crear consternació i addicció. Frases cridaneres, còmics, carrosses plenes de tigres perseguïdes per la policia, cotxes pintats de negre i groc, façanes pràcticament entapissades de reclams publicitaris, cues, moltes cues i l'Encarna Sánchez signant autògrafs van configurar una manera de vendre amb imatge, pròpia, la de "La Cadena de Los Tigres".

Al darrere hi havia Miquel Planas, un jove de vint-i-un anys, fill únic d'una botiguera de Sant Andreu, amb moltes ganes de divertir-se i de vendre, que tenia i té un neguit permanent que quasi només li permet dormir quan està extenuat. "Fa vint anys vaig obrir la primera botiga de papers pintats. Era molt seriosa, com s'estilava a l'època. La gent comprava asseguda en una taula. Anava bé, però al cap de quatre mesos vaig deixar-ho i vaig començar a fer bestieses".

"Totes les bestieses anaven als llençols que penjava al carrer. Hi pintava, per exemple, *"Baje del autobús y compre"*, i els meus amics em deien que no anés per aquest camí que m'equivocava, però la gent baixava de l'autobús i entrava a la botiga. Fa quinze anys pintar en groc i vermell era un sacrilegi. La gent purista trobava que es veia massa". Lentament, sense gaire ordre, Miquel Planas va fent memòria: "Me'n recordo, d'una altra vegada, en plena crisi del petroli, quan es feien restriccions de llum. A la meua botiga de Sant Andreu, hi vaig posar cinc vegades més llum. Va ser extraordinari. La meua botiga era un oasi dins un desert".

La memòria es posa a cent i comença a bullir: "Hi va haver una època -en què més em vaig divertir- que el primer que feia era tapar les façanes, pintava en Superman empaperant Krypton, John Way-

ne empaperant el Gran Canon del Colorado, l'Inigo entrevistant un xinès que empaperava la muralla xinesa." No cal ser gaire viu per a endevinar-ho: era l'època daurada del paper pintat. El paper pintat va anar de baixa i ell va continuar essent el rei.

"A principi dels vuitanta, anava a la Pegaso que em deixessin un xassís d'un autobús sense res durant una setmana i el convertíem en una mena de carrossa amb una estrella dalt, música molt forta i set o vuit persones disfressades de tigres. Ens passejàvem vuit dies per la ciutat i la policia ens venia al darrere. Ens posàvem davant El Corte Inglés en el moment que tots els nens feien cua per tirar la carta als Reis i els tiràvem caramels. Llavors tota la canalla venia cap a la carrossa, es parava la circulació i s'armava un nyap impressionant".

El negoci anava molt bé. Va començar a ampliar-se. Com que eren temps de crisi, molts amics van quedar-se sense feina. Amb els més amics va acabar de muntar les deu botigues de l'actual Cadena de los Tigres. "Ha estat una experiència increïble; estic molt content dels meus socis: ¡després de dotze o quinze anys som més amics que mai! Les deu botigues ja hi eren al 81. No sóc partidari de fer franquícies, ni de sortir fora de Barcelona. L'èxit està en això, que ho podem governar perfectament. M'agrada més així perquè és més segur. En aquesta empresa no hi ha càrrecs intermedis. Hi sóc jo i tots els altres estan a la botiga; no hi ha ni cap de compres, ni de vendes, ni res de tot això".

I després de l'home d'idees eixelabrades surt l'home que ho controla tot, que no deixa cap detall a l'atzar. "La meua mare em va inculcar el sentit de la responsabilitat". La seva mare tenia una botiga de llegums. Quan ell era petit, si convenia, li feia fer una caminada increïble per portar a una clienta cent grams de cigrons que valien 3 pessetes.

Ell no ho entenia. Però el raonament de la mare era infal·lible: Si avui et compra cent grams, demà et pot comprar dos quilos, si està contenta". Aquesta filosofia és la que ell ha aplicat. Al marge dels reclams, de la imaginació desbordant, la clau del seu èxit és, també, l'obsessió per un bon servei, o sigui la xarxa de setanta instal·ladors d'una professionalitat indiscutible.

"No m'espanta la competència. Tenim una solidesa gran. Amb el nostre servei, és molt difícil competir-hi. Som rapidíssims i ho fem bé. Trobar aquest personal és una feina d'anys; has esporgat molt pel camí. I a més, són més amics que no col·laboradors. Si ve una multinacional, ho tindrà difícil. Són molts anys d'estar sols al mercat. El que dic no és cap fantasmada".

En Miquel Planas, que malgrat el seu parlar i el seu atreviment ningú no pot dubtar que és un empresari de pura raça, no l'han festejat mai els empresaris. Ell s'estranya del comentari. "¿Per què m'haurien de festejar. Jo no els sóc interessant. Penso que sempre m'han tingut per vulgar. Els meus amics són del món de la faràndula o perruquers o dissenyadors o arquitectes. Els empresaris són massa tibats, massa encatronats. Als anys vuitanta això ha canviat una mica. Als anys setanta jo vaig ser una mica "el borni al país dels cecs". Aleshores el que jo feia era sorprendent". Qui sí que el van festejar van ser les agències publicitàries. No els va fer cas. Ell, com sempre, va anar a la seva.

Actualment ho veu clar: "Faig el que vull". Això vol dir que treballa el que li cal, però no té cap obsessió per a fer més cèntims, ni per a posar-se a prova muntant més negoci. "La meua meta va ser del no res fer pam, aconseguir-ho i divertir-me. Ampliar el negoci seria una rutina per a guanyar més diners. No m'agraden els iots i no tinc temps de gastar més, per tant no ho faré. Abans

Miquel Planas, un ric entranyable que pot donar molt joc.

em divertia molt més amb les meves botigues, ara em continuo divertint amb els meus amics". El que li interessa és passar-s'ho bé. Està en un grup de música Els Parkinsos, és manager d'un altre grup Directe de Fàbrica, munta els millors carnivals de la ciutat per als seus amics, fa festes per a mil persones, organitza *Els Pastorets* a ple estiu a Cadaqués o es passa hores mirant documentals o llegint astronomia. No té manies.

Li agrada de divertir-se i ho fa bé. I si abans s'ho passava bé imaginant eslògans per a les botigues, ara ho fa participant en un *sketch* de La Cubana (els seus amics de l'ànima) o participant en un anunci del Danone, o inventant màquines sorprenents. La seva gran passió és el teatre-espectacle, els musicals, Broadway.

A Miquel Planas, el que li agrada és sorprendre; coneix bé la fascinació de la

sorpresa. També ell és sorprenent. Sobretot perquè és un home ric, que no té cap interès a fer-se més ric, tot i que segurament li costaria el mínim esforç. Això quan no és una frase bonica, té un punt d'èpic, de personatge romàntic. Ell no va ser *hippy*, va ser un *rolling stone*. I, sense que sigui un contrasentit, encara ara ho és. Lluny i molt a prop del seu adorat Mike Jagger, sobrevivió al seu neguit intrínsec, esperement tot el suc que es pot traure de la vida.

Quan parla del negoci li surt, com si no se n'adonés, algun temps verbal en passat. Potser sí que els Tigres formen part, en certa manera, del seu passat. Abans vivia dels Tigres i pels Tigres. Ara fa rutllar els Tigres com una màquina perfecta i impecable. Això no li impedeix d'estar al peu del canó, tenir telèfon al cotxe (no el considera cap objecte superflu sinó un objecte d'alta rendibilitat laboral) i, al mateix temps, treballar el menys possible.

La botiga que va sortir al carrer va haver de tornar portes endins. La Barcelona trista va donar lloc a la Barcelona sofisticada i pulera. Les façanes arquitectòniques havien de recuperar-se per a la ciutat. Les seves botigues van servir d'exemple públic. El dia que li van fer retirar el muntatge que tenia a la façana de la botiga d'Aribau, a les vuit del matí les càmeres de televisió ja esperaven l'esdeveniment. L'endemà el tema ocupava la primera pàgina de *La Vanguardia*. L'escarment era fet, Barcelona s'havia de posar guapa.

A Miquel Planas, no sembla pas que l'importin gaire ni els impostos, ni les noves diposicions legals que prometen de martiritzar els comerciants durant els anys vinents, en canvi sí que el preocupa la Barcelona normativitzada: "Era lògic que es recuperessin les façanes, però n'han fet un gra massa i aconseguiran una ciutat tristota. Fan les lleis i no les personalitzen gens. Tot passa per la mateixa ratlla. Per a no posar, no es pot posar ni llum. Això no passa a París, els Camps Elisis són plens de rètols". No es queixa per la butxaca, els reclams ja no li fan cap falta. La seva queixa és tan incompresa com ho era, fa vint anys, la seva imaginació. Per molts continuarà sent un milionari excèntric o vulgar, per molts més, un botiguer que els va resoldre la vida, per uns pocs un ric entranyable i divertit, que té un cervell que va a mil i que pot donar molt de joc. Més i tot que ell no es pensa.

Assumpció Maresma